

Alianci o Wale Atlantycznym

„Nasi polegli, którzy spoczywają już w lemi normandzkiej, są niemyymi świadkami faktu, że Wal Atlantyki istnieje!”

Przed dwoma miesiącami, gdy Anglo-Amerykanie, w toku prowadzonej przez siebie wojny nerwów, kamili jednocześnie swoją opinie publiczną, a przede wszystkim żołnierzy, optymistycznym horoskopem planowanej inwazji na zachodnie wybrzeża Europy oraz lekkomyślnymi, o charakterze po prostu zbrodniczym, prośwetałami, w świetle których starano się przedstawić Wal Atlantyki nieomal jako tekturę umocnienia i strażak na wróble, źródło informacji niemieckie co do Walu Atlantycznego głosiły:

„Wiemy o tym, że przeciwnik jest silny i że walka będzie uporczywa, ale właśnie dlatego byliśmy w możności poczynić kroki zapobiegawcze. System umocnień podniesiono w latach ostatnich przez obfitych armii robotników, inżynierów, i pionierów fortecznych. Na skutek uszeregowania obok siebie umocnień pancernych i betonowych stworzono rozgałęziony w głąb system obrony Walu Atlantycznego i wie lokrotnie wypróbowano odporność jego ścian”.

„Sztuka walki obronnej w strefach ufortyfikowanych nie ograniczyła się tylko do kopuł pancernych i konstrukcji stalowych, lecz poszukała nowych dróg, mających na celu zmniejszenie skuteczności zarówno bombardowania, jak i ostrzelania nieprzyjacielskiego, przy jednocześnie zabezpieczeniu własnym, nawet wobec najcięższego ognia. Rozwinęła się zupełnie nowa taktyka obrony nadbrzeżnej. Specjalnie niebezpieczna brona min podziemnych odegra podobnie wielką rolę jak i inne zapory nowocześnie, przed i poza właściwymi stanowiskami bojowymi. Nawet, gdyby w nie których punktach, po obfitych stracie krwi, udało się przeciwnikowi dostać na brzo, własnie wtedy dopiero znalazły się w bezlitosnym piekle. Dowódczo niemieckie jednak nie zamierza pokładać całej swej ufności tylko w martwym materiale, w armatach i betonie, lecz wie o tym dobrze, że o każdej walce decyduje żołnierz, a obfitych większość żołnierzy, stacjonowanych na Zachodzie posiada bogate doświadczenia bojowe, nabyte w twardej walkach dotychczasowej wojny”.

Placąc wkłosał, wystawiony Stalinoży w grudniu ubiegłego roku na konferencji w Teheranie, Londyn i Waszyngton daly rozkaz generałowi Eisenhowerowi, aby 6 czerwca rozpoczął inwazję i ruszył do szturmowania Walu Atlantyki. Rozpoczęły się walki na półwyspie Cherbourg. Ażkołwiek alianci, dzięki niebawemu zmasowanemu sily powietrznych, morskich, i lądowych mogli usadowić się w tym punkcie wybrzeża północno-frankuskiego, to jednak przyplia cili to faka hekatomba ofiar w ludziach jakiej nie znaty dotychczas dzieje Anglii oraz Stanów Zjednoczonych.

Po tej krwawej kąpieli, czolowy dziennik londyński „Times” zmuszony został przez rzeczywistość do odwołania swoich własnych poprzednich zapewnień, w których starał się przetrzeć a t w i e W a l Atlantyki, jako bluff. Korespondent wojskowy „Timesa” stwierdził na łamach tego pisma, co następuje: „Wal Atlantyki okazał się tak silny, że przez pewien czas zachodziła wątpliwość, czy alianci w ogóle zdolni dostać się na wybrzeże. Trezba było wyzwać nieustannie coraz to nowe sily, przeciw obroncom tego wtu, a obiekty fortifikacyjne okazały się tak odporne, że żołnierze aliancy nie mogli się do nich zbliżyć. Najcięższe ataki bombowe i ostrzelania

nie z morza nie były w stanie poczynić szereg w tych fortyfikacjach. Ziały one tak potwornym ogniem, że wszystkie żołnierze aliancy z oddziałów szturmowych, którzy poprzednio byli już nieraz w bojach, zmagali się z nimi nie przetrwali”.

„Dla różnych Pomów, Bicków i Hartrych, którzy zostali przetransportowani przez Kan, aby zatakować Wal Atlantyki, to, z czym się spotkali, nie przedstawiało się zgola jako gigantyczny bluff, lecz Wal Atlantyki okazał się dla nich rzeczywistością realną”.

Wspomniany na początku, korespondent wojskowy dziennika „Manchester Guardian” zaznacza dodatkowo to, co stwierdził wojska inwazyjne wkrótce po wyładowaniu, że długa i wysoka barykada wzdłuż Kanalu nie stanowi jeszcze sama Wala Atlantycznego, który czerpie swa silę z każdego metra kwadratowego ziemi normandzkiej, gdzie utknęły i potonęły anglo-amerykańskie wojska desantowe oraz strzelcy spa dochronowi. Wal Atlantyki — to również każdy metr bieżący rzeki obsadzonego silnie artylerią i wreszcie każde gniazdo karabinów maszynowych.

Możliwe jest, że ten Wal Atlantyki ciągnie się przez mury i rowy, pagórki i żywo płoty aż do samego Renu” — kończy „Manchester Guardian”.

Również i za Oceanem przekonano się o wartości obronnej Walu Atlantycznego. Jak doniosła agencja Reutersa, minister wojny Stanów Zjednoczonych, Stimson oświadczył na konferencji prasowej, że według informacji, jakie otrzymał o przebiegu pierwszej walki na wybrzeżu Normandii, trzeba stwierdzić, że Wal Atlantyki nie był mitem, ani domkiem z kart.

Moskwa niezadowolona z dotychczasowego przebiegu inwazji

SZTOKHOLM, 19 czerwca. — Po raz pierwszy od czasu rozpoczęcia się inwazji, organ sowieckiego ministerstwa spraw zagranicznych, „Wojna i Rabczj Klass” zajmuje się możliwościami strategicznymi operacji jakie zapoczątkowało dowództwo alianckie przeciw kontynentowi. Rozważania te w swym charakterze noszą rysy cennego w stosunku do dowództwa anglo-amerykańskiego.

Eisenhowerowi zarzaca się nie mniej i nie więcej jak popelnienie błędu w rachunku strategicznym. Wspomniane pismo mo skiewskie wywodzi, że jak to wykazały dostatecznie operacje we Włoszech, taktyka wojny zużywającej, stale i uporczywie zachwalana przez strategię anglo-amerykańską, nie jest w stanie doprowadzić do poważnego osłabienia przeciwnika.

Coż więc właściwie oznacza pojęcie drugiego frontu? Zapytuje pismo moskiewskie. W naszym rozumieniu nie oznacza to nic innego, jak wstępną operację, która odzyskuje się mają charakterem decydującym. Zdaje się jednak, że taki wstęp bynajmniej nie udał się znów Anglo-Amerykanom w Normandii. Istotnie udało im się pokonać trudności związane z manewrem lądowania, lecz tylko dzięki przewadze, jaką posiadają na morzu i w powietrzu. Aby jednak tym operacjom przeciwko Niemcom nadać charakter in-prawda decydujący, jest rzeczą nieodzowną, aby skierowały się one wyraźnie i bezpośrednio przeciwko Niemcom.

Następnie czasopiśmo bolszewickie stwierdza, że w istocie rzeczy operacje, odbywające się obecnie w Normandii takiego znaczenia nie posiadają. Mogą one jedynie stanowiąc częścią planu inwazyjnego, o ile plan taki posiadać ma znaczenie naprawdę decydujące w rozstrzygnięciu wojny. Jeżeli by inwazja w Europie ulecia miała spaznieniu do szeregu operacji indywidualnych, tendency wzoru kampanii we Włoszech, na tenczas Niemcy posiadają będą w ręku możliwość zorganizowania obrony przy pomocy ograniczonej liczby dywizji, takim więc sposobem jak w przeszłości tak i obecnie Sowiety nie osiągnęły by żadnego istotnego odciążenia wojskowego.

Pismo moskiewskie zwraca się kategorycznie pod adresem dowództwa anglo-amerykańskiego, mówiąc:

„Żadamy inwazji w rozmiarach wielkich i to skierowanej bezpośrednio przeciwko

Zmienne nastroje ludności USA

SZTOKHOLM, 19 czerwca. — Jak donosi agencja Reutersa, w kołach politycznych Waszyngtonu, posiadających dobre stosunki z Białym Domem, uważa się wysunięcie po raz czwarty przez Roosevelta kandydatury na prezydenta za rzecz zupełnie pewną. Wątpliwości istnieją tylko co do tego, kogo Roosevelt życzy sobie widzieć u boku jako wiceprezydenta. Jego doradcy zaproponowali, aby zaakceptował jakiegoś republikanina i w ten sposób osłodził republikanom swą ewarację z kolei kandydatury.

Sytuacja wewnętrzno-polityczna mogłaby jednak ulec radykalnej zmianie, gdyby najbliższe tygodnie przyniosły jakąś porażkę wojskowa dla wojsk anglo-amerykańskich. Nastroje ludności w Stanach Zjednoczonych określają neutralni obserwatorzy jako bardzo zmienna. Jakąś wielką porażką wojskowa mogłaby zupełnie wyprowadzić 180 milionów północnych Amerykanów z równowagi duchowej i za jednym zamachem zburić widoki wyborcze Roosevelta.

Z tego powodu Roosevelt zwręka wciąż jeszcze z oficjalnym podaniem do wiadomości swej kandydatury. Zdecyduje się on dopiero w ostatniej chwili.

Jak Tom Churchill dostał się do niewoli

BERLIN, 19 czerwca. — Przed kilku dniami niemiecki komunikat wprawdzie doniósł, że na wyspie Bracc, położonej na Morzu Adriatyckim, wojska niemieckie wzięły do niewoli kuzyna premiera brytyjskiego Churchilla, podpułkownika Toma Churchilla. W związku z tym podano do wiadomości w Berlinie następujące szczegóły:

Podpułkownik Tom Churchill otrzymał jako zadanie przeprowadzenie napadu na zatokę niemiecką wyspy Bracc z przeszło 1000 angielskimi żołnierzami oraz około 2000 członkami band komunistycznych „marszałk” Tito. Akcja ta, jak się później okazało, miała na celu zniszczenie niemieckich sił zabezpieczających, stacjonowanych na tej wyspie, a co najmniej miała przyczynić się do stworzenia przeszkód dla niemieckich formacji operujących przy rozbiłaniu centrali band Tito.

W akcyj tej wspomagało podpułkownika Churchilla 5 kanonierek. W walkach brały również udział silniejsze formacje bombowców alianckich i samolotów bliskiego wsparcia. Ponieważ kontyngenty wojsk brytyjskich stojące pod rozkazami Churchilla odczekały bandy Tito rozporządzały ponadto 30 działami, sily te zarówno pod względem cyfrowym, jak i w zakresie sprzętu bojowego początkowo znacznie przeważały nad jednostkami niemieckimi.

Walka o wyspę trwała trzy dni i trzy noce i była bardzo zająca. Szczególnie intensywnie ataki prowadzone na kluczowa pozycje niemieckich oddziałów obronnych, przy czym kontyngenty band bolszewickich prowadzone przez oficerów angielskich, po dejmowały jedenaście razy bezskuteczne ataki.

Fiński komunikat wojenny

HELSINKI, 19 czerwca. — Na przesmyku Karelskim wycofały się wojska nasze dale, stawiając zaciety opór silnom nieprzyjacielskim, które naciskały w kierunku Wiipuri (Wyborg). W gwałtownych walkach, jakie odbyły się na wschód od Kaukajeroi, zadano nieprzyjacielowi straty; samych tylko poległych było 2000. Wycofano się z Humaleiki, Kuolunmaierwi i Perkkimäki. Wiecezorem i w nocy toczyły się walki w rejonie Valkjärvi, Rantu i Taipale. Zniszczono kilka czołgów nieprzyjacielskich.

Z innych części frontów lądowych nie było raportów, godnych uwagi.

Gwałtowna była znowu czynność lotnictwa nieprzyjacielskiego w dniu wczorajszym na przesmyku Karelskim i nad zachodnią częścią Zatoki Fińskiej: Obrona myśliwska z samą zestrzeliła 39 maszyn nieprzyjacielskich na przesmyku Karelskim, z tej liczby 12 samolotów zestrzelił samą lotniczy niemiecy.

Na przesmyku Aunus nasza obrona powietrzna straciła dwie dalsze maszyny nieprzyjacielskie tak, że w dniu wczorajszym stracił nieprzyjaciół ogółem 42 samoloty.

Postawa ludności francuskiej

PARYŻ, 19 czerwca. — Postawa ludności francuskiej na terenach wybrzeża Normandii, zajętych przez wojska inwazyjne, zaznacza się do tego stopnia wstępnymi, że po części nawet duchem zwycięstwa, że stanowi ona przedmiot powtarzającego się zdziwienia Anglików i Amerykanów.

Na marginesie tego objawu kanadyjski porucznik Charles Sullivan, pochodzący z Winnipeg, który przebywa w niewoli niemieckiej wyraził się:

„Spodziewaliśmy się, jako Kanadyjczycy, znaleźć we Francuzach przyjaciół i pomocników. Stało się jednak wręcz przeciwnie. Było to dla nas najbardziej gorzkiem rozczarowaniem, jeżeli chodzi o morale uspra widlieniemu inwazji. Milicję stali na brzegach dróg ci nieliczni Francuzi, jakich udało mi się widzieć w miastach i wsiach, zrujnowanych przez artylerię i przez bomby. Z twarzy ich wyczuć można było wyraźnie nastawienie negatywne, w jakim us przyjmowali: Dumnie i niechodzący oglądaliśmy w oczach chłopki normandzkie. Nie spotkaliśmy żadnego śmiechu, żadnego żarliwego ruchu ręką. Ludność ciał, z jaką spotykałem się na zapleczu linii niemieckich w czasie transportu jako jeńiec, wyrażała nam pięćcia, puła na nie i najchętniej obrzucała nas pewnością kamieniami, gdyby eskorta niemiecka nie była temu zapobiegła”.

Rzecznik rzędu japońskiego, na płitkowej formacji dla pracy agrarnej, podkreślił, że akcje polityczna i w prowincji Honan, czyste i silne zbójnych Czang-Kai-Czeka, czyni poważny polityczny i rozkwiata tej prowincji należy oczekiwać tej sytuacji, ponieważ tegoroczne zbiory zbóż zapowiadają się bardzo korzystnie.

Metody bolszewików na Wołyniu

KRAKÓW, 19 czerwca. — Z miast i miasteczek Wołynia, „oswobodzonych” jak się to mowi, przez wojska sowieckie, napływają wiadomości o losach pozostałych tam ludności. Nadchodzą one za pośrednictwem ludzi, którym udało się, już po wkroczeniu wojsk sowieckich, zbiec przez luźny miejscami front na tej stronie.

Okazuje się, że bolszewicy rozstrzelują bez pardonu wszystkie osoby cywilne narodowości niemieckiej, które nie zdołały z tych czy innych powodów ewakuować się w porę. Wyrzynają w pień ukraińskie elementy nacjonalistyczne, jako podejrzane o współpracę z Niemcami. Polaków rozstrzelują wielu, ale prawie wszystkich wygnają z siedzib i pedza na wschód, mówiąc: Czego wy tu chcecie? Tu teraz będą Sowiety!

Terror jest straszny. Ludność miejscowa bolszewicy uważają za obywateli sowieckich i traktują jak zdrażony stann już za to tylko, że w roku 1941 pozostała na miejscu i nie ewakuowała się z wojskami sowieckimi. Warunki żywnościowe są straszne, gdyż Niemcy wywlekali wszystko, co mogli, by nie pozostawić zapasów wojskom sowieckim, bolszewicy zaś wyszukują pod ziemią wprost i rekwirują gdzież rezerwy żywnościowych zapasów. Gorliwych pomocników znajdują w znających miejscowe stosunki komunistach, których zawsze jest kilku w każdej wiosce. Ci wskazują ukrytą żywność i oskarżają kogo chcą o współpracę z Niemcami.

Jak twierdzą zbiegowie — metody sowieckie z roku 1939 — 40 są niezym wobec tego, co się dzieje teraz. Twierdzą oni też, że wysiedlanie Polaków odbywa się w tak szybkim tempie, że wkrótce wszelki ślad polskości na „oswobodzonych” terenach zagnie. Ludność jest tego zdania, że Sowiety w ten sposób przygotowują kraj na wypadek jakiegos plebisycytu czy innych wydarzeń, by móc wykazać, że Polaków na terenie Wołynia w ogóle nie ma.

Atak samolotów alianckich na Kiusiu

TOKIO, 19 czerwca. — Główna Kwatiera Cesarska doniosła o ataku alianckich samolotów na północną część wyspy Kiusiu, położonej najbardziej na południe wśród wielkich wysp japońskich. Z komunikatu wynika, że 7 alianckich samolotów zostało zestrzelionych, a 3 uszkodzonych. Lotnictwo japońskie, ani też urządzenia ziemne nie poniosły żadnych szkód. Kilka strąt poniosła jedynie obsługa lotnicza. „Pożary, wynikłe w kilku miejscach, wskutek ataku alianckiego, zostały w piątek rano opanowane.

Jak wynika z dodatkowego komunikatu agencji Domei, samoloty alianckie wystartowały z chińskiej prowincji Szensi. Jeżeli się weźmie pod uwagę znikoma ilość zrzuconych bomb i nieznaczne szkody, to należy przypuszczać, że celem tej akcji było zamieszanie Japonczyków i danie nowego szaru propagandy przeciwko Japonii.

W związku z tym agencja Domei określa wiadomości, rozpiewane z urzędowych źródeł amerykańskich, jakoby amerykańskie bombowce 20-tej floty lotniczej wykonały atak na Chinach, Burmie i Indiach ciężki atak lotniczy na Tokio i jakoby użyli na miasto wielką liczbę bomb, — jako „śmieszny trik propagandowy”. Natomiast z japońskiego źródła urzędowego stwierdza się, że nad miastem Tokio nie pojawił się żadnego nieprzyjacielskiego samolotu, a usiłowanie jedynie wykonane niespodziewany atak w małych rozmiarach na północną część wyspy Kiusiu.

tenywnie ataki prowadzone na kluczowa pozycje niemieckich oddziałów obronnych, przy czym kontyngenty band bolszewickich prowadzone przez oficerów angielskich, po dejmowały jedenaście razy bezskuteczne ataki.

Rozstrzygnięcie trzech walk uzyskano dzięki temu, że niemieckim obrońcom wyspy udało się niespodziewanie wnieść do niewoli podpułkownika Toma Churchilla. W jego sztab. Kiedy podległe mu kontyngenty, zażyły to przerwały nagłe ataki i zniknęły bez śladu z wyspy. Oddział niemiecki, który następnego dnia przyszukiwał systematycznie całą wyspę, po krótkiej polycieczce wzięł do niewoli jedynie małą grupę żołnierzy brytyjskich, którzy powrócili, aby odnaleźć podpułkownika Churchilla. Przed wzięciem to kosztowało przeszło 1000 żołnierzy brytyjskich i członków band. Naliczono około 500 zabitych, w tym 8 oficerów angielskich. Trzech oficerów angielskich i 61 żołnierzy wzięto do niewoli. Wśród nich znajdował się także podpułkownik Churchill. Cały ciężki sprzęt bojowy wpadł w ręce niemieckie.

Roosevelt propagatorem nowej „Ligi Narodów”

SZTOKHOLM, 19 czerwca. — Brytyjska służba informacyjna donosi z Waszyngtonu, że prezydent Roosevelt podał do wiadomości stanowisko rzadu Stanów Zjednoczonych wobec projektowanej przez niego Międzynarodowej Organizacji Pokojowej w ramach tej organizacji przewiduje się utworzenie „Rady wszystkich narodów”, która zajmować się ma załatwianiem wszelkich spraw międzynarodowych i zapobieganiem wojnom. Dalej powiedział Roosevelt, że do organizacji tej dołączony być powinien „Trybunał Międzynarodowy”. Prezydent złożył to oświadczenie po konferencji, odbyłej z Hullem, Stettinusem i innymi urzędnikami departamentu stanu, którzy zajmują się pracami w dziedzinie planów powojennych.

„Ukarany za pesymizm”

TOKIO, 19 czerwca. — „Asahi Shimbun” donosi z Madrytu, że angielski dziennik „News Chronicle” skazany został na grzywnę w wysokości 50.000 funtów za pesymistyczny artykuł o froncie inwazyjnym; powożony tym zwolniono naczelnego redaktora z zajmowanego stanowiska.

